

Dvacet

„So-ri!“

Kvůli bouřce nedošla nijak daleko. Stála pod přístřeškem nad dveřmi jídelny a pozorovala, jak déšť v proudech spadá na nádvoří a valí se po chodníku. Naproti nám stály koleje, jejich světla v dešti rozmazaně poblikávala. Zdálo se, že přemýšlí, jestli to přeběhne.

„So-ri!“ zavolala jsem znovu a rozrazila dveře. „Nevěděla jsem, že to takhle cítíš. To s tím pohledem mě mrzí, ani nevíš jak.“

Objala si rukama hrudník a otočila se ke mně. Pod očima měla rozmazaný make-up, asi z toho, jak se snažila utřít si slzy.

„Proč se mi omlouváš? Řekla jsem ti pěkně hnusné věci.“

Dobrá otázka. Být to Či-na, rozhodně bych se neomlouvala. Ale So-ri mi nikdy nepřišla krutá. Jasně, chovala se povýšeně a chladně, ale všechno mi to aspoň řekla narovinu, čehož jsem si vážila. Navíc s ní bydlím, takže jsem dobře věděla, že když se zrovna neučí nebo necvičí, sleduje k-dramata nebo čte košilaté romantické komiksy manhwa. Má šatník, který by jí mohl kde kdo závidět, nejradši má R&B a na nočním stolku jí stojí květina, kterou každý večer zalívá

z kelímku s obrázkem z *Mezi námi medvědy*. Bylo až roztomilé, jaký byla nerd.

Proč se přihlásila o místnost pro dva, když mohla bydlet sama? Už jsem si tuhle otázku kladla dřív a teď jsem si byla odpovědí jistější než kdy předtím: doufala, že si najde kamarádku.

„Omlouvám se ti za to, že jsem si přečetla tvůj pohled, což jsem neměla dělat.“ I když to byla nehoda, měla jsem ho prostě dát zpátky a neprohližet si ho. „Za to ostatní se omlouvat nebudu. Chápu, že to tak cítíš, ale omlouvat se za to nebudu...“ Zarazila jsem se. „Dobře, za to tančení možná jo. Takové utrpení si nezaslouží nikdo.“

Pár vteřin na mě civěla a pak zavrtěla hlavou. „Jsi tak divná.“

Odfrkla jsem si. „Jasně. Já nejsem ta, kdo si večer co večer válečkujе obličej nějakým šutrem, abych měla dokonale vyrýsovanou bradu.“

Zalapala po dechu a dramaticky si zakryla bradu rukou. „Takhle mě odsuzovat!“ Ale trochu se pousmála a mně bylo jasné, že jsme si k sobě konečně našly cestu.

„So-ri!“ rozrazily se dveře jídelny podruhé a vyběhnul z nich Nathaniel.

So-ri z tváře okamžitě zmizel úsměv a já jsem po něm vrhla rozhořčený pohled. Vůbec si toho ale nevšimnul, protože se díval jen a jen na ni.

„Zašlo to moc daleko. Promiň.“

O krok ustoupila, takže jí začalo přšet na rameno.

„Počkej,“ spustil. „Nastydneš.“ Udělal krok vzad. „Slibuju, že za tebou nepoběžím, jen... neutíkej.“

„Nech toho!“ křikla a zakryla si uši dlaněmi. „Prostě přestaň.“

„So-ri-ja.“